РЕШЕНИЕ № 918 ОТ 21.12.2023 Г. ПО В. Н. Ч. Х. Д. № 3834 / 2023 Г. НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Чл.182 ал.2 НК
Чл.3 ЗЛС
Чл.304 НПК

Липсата на активно поведение от страна на подсъдимата относно словесно убеждаване на малолетното дете да тръгне с баща си не изпълва белезите на нито една от двете форми на изпълнителното деяние на чл.182 ал.2 от НК, доколкото законът не я задължава да увещава детето да тръгне с другия родител против волята му. Макар че разпоредбата на чл.182 ал.2 от НК осигурява защита на обществените отношения, свързани с грижата на децата след прекратяване на отношенията между родителите, при невъзможност да се синхронизира емоционалния комфорт на детето и правата на родителя за личен контакт с решаващо значение са потребностите и интересите на детето, независимо че те в случай на противоречия засягат общуването с другия родител. Според чл. 3 от Закона за лицата и семейството вместо малолетните и от тяхно име правни действия извършват техните законни представители - родители или настойници. В случая обаче не се касае за правно действие, а за поддържане на лични отношения между родител и дете, като нежеланието на детето не може да бъде игнорирано, още по-малко по отношение на него следва да се упражнява принуда, за да се изпълни съдебното решение.

Въззивният съд правилно е отчел, оправдавайки подсъдимата, че отношенията между родителите са изключително деликатни и проблемите, които възникват между тях не би следвало да се разрешават със средствата на наказателната репресия, а със стабилна комуникация помежду им, така че да осигурят лични контакти на детето в хармонична среда и при контакт с всеки един от тях.

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 05.04.2023 г. по НЧХД № 9001/22 г., СРС, НО, 121 с -в е признал подсъдимата Л. Т. И. за невиновна в това, че на 03.06.2022 г. в гр. С., в ж. к. Факултета, ул. ****, като родител, не изпълнила и осуетила изпълнението на съдебно Решение №464641/31.07.2018 г., постановено по гр. д. №11655/2018 г. по описа на СРС, III ГО, 84-ти състав, относно лични контакти на бащата Х. К. Г., с ЕГН ********** с детето С. Х. Г. а, с ЕГН **********, като не предала детето на бащата, поради което и на основание чл. 304 НПК е оправдана по повдигнатото й обвинение за извършено престъпление по чл. 182 ал. 2 НК.

Съдът на основание чл. 190 ал. 1 НПК е осъдил частния тъжител Х. К. Г. да заплати на Л. Т. И. направените разноски за защитник в размер на 1 200 лв.

С присъдата съдът е осъдил частния тъжител Х. К. Г. да заплати по сметка на Софийски районен съд разноски в размер на 721 лв. - за експертиза.

Срещу първоинстанционната присъда е постъпила жалба и допълнение към нея от частният тъжител Х. Г., в които се излагат съображения за неправилност на първоинстанционния акт, като се отправя искане присъдата да бъде отменена и подсъдимата да бъде призната за виновна по повдигнатото обвинение.

С подадената въззивна жалба не се отправя искане за събиране на доказателства пред въззивния съд.

В разпоредително заседание въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд.

В открито съдебно заседание частният тъжител Х. Г. моли да се отмени първоинстанционната присъда и да се постанови нова, с която подсъдимата да бъде призната за виновна.

Упълномощеният защитник на подс. Л. И.- адв. Ц. С., моли да се потвърди първоинстанционната присъда. Претендира за направени по делото разноски.

Подс. Л. И. редовно уведомена се явява лично пред въззивната инстанция и в предоставеното й от съда право на последна дума, моли да се потвърди първоинстанционната присъда.

Софийски градски съд, като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 от НПК служебно провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейната отмяна, поради което намира, че постановената присъда следва да бъде потвърдена, по следните съображения: Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, установяваща се от събраната доказателствена съвкупност, обсъдена в мотивите на атакуваната присъда. Въз основа на този доказателствен материал се установява следното от фактическа страна: Подсъдимата Л. Т. И. е родена на **** г. в гр. С.. Същата е със средно образование, неосъждана и работеща. Към момента живее на семейни начала с И. И., от когото има син Й., на 5 години. Подсъдимата, дъщеря й С., И. и тяхното общо дете Й. живеят в етаж от къща, находяща се в ж. к. "Факултета", ул. "****. В същата къща, на първия етаж живеят родителите на И..

Частният тъжител Х. Г. към настоящия момент живее на семейни начала с друга жена, от която има син К., към момента на 6 години.

ЧТ Г. и подсъдимата И. живеели на семейни начала от 2009-2013 г., като от съвместното им съжителство на 19.05.2012 г. се родила дъщеря им С., към момента на 10 години.

Поради неразбирателство помежду им, през м. юни 2013 г. подсъдимата се изнесла от общото им жилище и заживяла заедно с детето при своята майка.

С Решение №464641/31.07.2018 г. по гр. дело №11655/2018 г. по описа на СРС, III ГО, 84 състав, било утвърдено постигнато споразумение между ЧТ и подсъдимата, по силата на което упражняването на родителските права по отношение на С., били предоставени на майката, местоживеенето на детето било определено на адреса на неговата майка. Бил определен режим на лични контакти между бащата и детето, както

следва: Бащата ще има право да взема детето при себе си всяка първа и трета събота и неделя от месеца, с преспиване, от 17.00 часа в петъчния ден до 17.00 часа в неделния ден.

На дата 03.06.2022 г. /петък/, частният тъжител Г. придружен от малолетния си син К. и свидетелят Н. К.Д. посетили адреса на подсъдимата в гр. С., в ж. к. "Факултета", ул. "****. Тъжителят имал желание да подари на дъщеря си подарък по случай 1 юни - дървен статив, както и да вземе детето, съобразно определената му с решение на съда дата за лични контакти с него.

Пристигайки на място в определения с Решение №464641/31.07.2018 г. час - 17.00 часа, вместо да изчака появата на дъщеря си, още в 17.01 часа тъжителят набрал спешен телефон 112. При разговор с диспечъра, Г. поискал на място да бъде изпратен полицейски патрул, като съобщил, че трябва да вземе детето "в пет часа, а сега е пет и една", /арг. комплексна аудио-техническа и лицево-идентификационна експертиза, л. 110 от делото/.

Разговорът с диспечъра продължил 2 минути и 6 секунди, като тъжителят получил уверението, че ще бъде изпратен на място полицейски патрул.

В това време подсъдимата извела детето пред металната порта на дома им, за да бъде осъществена среща с тъжителя. В къщата на ул. "Суходолска" №42 по това време се намирала и майката на мъжа, с когото подсъдимата живеела - свидетелката Р. С.К.. К. знаела за срещата на С. с нейния баща. Тя имала видимост към входната врата и ясно видяла, че майката извежда детето за среща с бащата.

При срещата с дъщеря си тъжителят й подарил статива, след което помолил свидетеля Н. К.Д. да направи няколко снимки с личния си телефон. Д. изпълнил молбата му, като направил общо 24 бр. снимки, като първата снимка била заснета в 17.11 часа, а последната в 17.13 часа.

Тъжителят Г. предложил на дъщеря си С. да тръгне с него и малкото й братче, но момиченцето категорично отказало. След нейния отказ, подсъдимата я прибрала в дома им.

Частният тъжител Г. и свидетелят Д. изчакали на място идването на полицейския патрул, който пристигнал на адреса около 18.00 часа. След проведен разговор с Г. и подсъдимата била изготвена докладна записка до началника на 03 РУ-СДВР.

На 04.06.2022 г. в 02.50 часа в приемната на 03 РУ-СДВР се явил тъжителя, който подал жалба срещу подсъдимата за нарушен режим на лични контакти с детето.

Била образувана прокурорска преписка №27041/2022 г., като с Постановление от 21.07.2022 г. прокурор от СРП отказал да образува наказателно производство за престъпление от общ характер и прекратил същата.

На 18.07.2022 г. частният тъжител Г. подал тъжба в деловодството на СРС, НО и било образувано НЧХД №9001/2022 г. по описа на СРС, 121-ви състав.□

Описаната по-горе фактическа обстановка се установява от събраните от първоинстанционният съд доказателства и доказателствени средства.

Въз основа на доказателствения материал, първоинстнационният съд е приел фактическа обстановка, която почива на правилна интерпретация на събраните доказателства и се споделя и от настоящата инстанция. Направената оценка на доказателствените източници и интерпретацията на събраните чрез тях доказателства е

правилна, като първоинстнационният съд аргументирано е изложил своите съображения, за да даде вяра на едни от тях и да не кредитира други. Обосновано са обсъдени всички, значими за казуса факти, които подлежат на доказване в рамките на това производство.

Изследван е въпросът за тяхната логическа връзка и последователност. Мотивите на първия съд, съдържат отговор на всички въпроси, изброени в разпоредбата на чл. 301 от НПК. Възприетата фактическа обстановка не се променя и от представените пред въззивната инстанция писмени доказателства.

Когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от преходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани / в този смисъл решение № 372 от 01.10.2012 г. по НД № 1158/2012г, НК, III НО на ВКС/. Без да бъдат преповтаряни изводите на контролирания съд, настоящият съдебен състав намира за необходимо, с оглед на доводите и възраженията във въззивната жалба, свързани с интерпретацията на така установените фактически и правни изводи, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на присъдата в цялост, да посочи следното: По делото, безспорно се установява, че с Решение №464641/31.07.2018 г. по гр. дело №11655/2018 г. по описа на СРС, III ГО, 84 състав упражняването на родителските права по отношение на малолетната С. Г. а, било предоставено на майката - подс. Л. И.; местоживеенето на детето било определено от съда при неговата майка, като бил определен режим на лични отношения на бащата и детето, както следва: Бащата ще има право да взема детето при себе си всяка първи и трета събота и неделя от месеца, с преспиване, от 17.00 часа в петъчния ден до 17.00 часа в неделния ден. Бащата ще има право да взема детето при себе си 21 дни през лятната ваканция, разпределени на три периода по една седмица във всеки от месеците на ваканцията - юни, юли и август, които да не съвпадат с годишния платен отпуск на майката. Бащата ще има право да взема детето всяка нечетна календарна година през времето на Коледните и Новогодишни празници за времето от 25.12 до 27.12, като се задължава да я заведе на училище. Бащата ще има право да взема детето за Великденските празници за периода от петъчния ден преди Великден /Разпети петък/ до понеделника след Великден всяка нечетна година. Рожденият ден на детето същото празнува в деня на раждането си с майката, а денят следващ рождения ден, ще го прекарва с бащата. Рожденте дни на бащата и майката детето ще празнува с всеки един от тях, като остава при съответния родител с преспиване и същия организира завеждането му на училище на следващия ден.

По делото категорично се установява, че на датата 03.06.2022 г. (попадаща в определения със съдебно решение режим) тъжителят Х. Г. е видял детето си, като причината, поради която не е осъществен предвиденият личен контакт на детето с бащата, е изразената воля на малолетната С. Г. а, че не желае да тръгне с баща си. В подкрепа на такъв извод са както обясненията на самата подсъдима, така и показанията на свидетелите Р. К. и Н. Д., а и показанията на самото малолетно лице.

Макар детето към инкриминирания период да е било на 10 години (малолетно) волята му не следва да бъде пренебрегвана от законния му представител подс. И., така че същото да бъде заставено от нея да тръгне с баща си, в какъвто смисъл са доводите в жалбата. Безспорно, съгласно чл. 3 от Закона за лицата и семейството вместо малолетните и от тяхно име правни действия извършват техните законни представители - родители или настойница. В случая обаче не се касае за правно действие, а за поддържане на лични отношения между родител и дете, като нежеланието на детето не може да бъде игнорирано, още по-малко по отношение на него следва да се упражнява принуда, за да се изпълни съдебното решение. Съгласно чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г., в сила от 03.07.1991 г., висшите интереси на детето са от първостепенно значение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи, а чл. 3, т. 1 от ЗЗДет прогласява принципа на зачитане и уважение на личността на детето. Следователно, нежеланието на малолетната С. Г. а да тръгне с баща си не следва да се вменява във вина на майката, доколкото по делото не са събрани доказателства, че това нежелание е в резултат на въздействие от страна на подсъдимата върху детето. Само тогава нейното поведение би било съставомерно в конкретният случай.

Съгласно ППВС № 4/62 г., изпълнението на решенията относно упражняването на родителски права следва да се извършва след въздействие и убеждение от родителите, след предварителна психическа подготовка, като се подхожда според обстановката на конкретния случай, като не се допуска да се стигне до психически сътресения. Приоритетно за подсъдимата в ролята й на майка е било нежеланието на дъщеря й - детето С. Г. а дали да осъществява контакт с тъжителя. Видно от обясненията на подсъдимата, така от показанията на останалите разпитани свидетели, детето не е било подтиквано от майката да избягва или отказва контакт с бащата. Логично е и решението на майката (подс. И.) да зачете волята на дъщеря си, която макар и малолетна, има право да формира собствена позиция. Правилно, първия съд е отбелязал, че действията на подсъдимата И. не са продиктувани от стремежа й целенасочено и съзнателно да не се осъществи личния контакт на детето с баща му и неизпълнение на влязлото в сила на съдебно решение относно личните контакти на детето С. Г. с тъжителя, а са продиктувани от моментното състояние на детето. Липсата на активно поведение от страна на подсъдимата по словесно убеждаване на малолетното дете да тръгне с баща си не изпълва белезите на нито една от двете форми на изпълнителното деяние, визирани в разпоредбата на чл. 182, ал. 2 от НК, доколкото законът не я задължава да увещава детето да тръгне с баща си против волята му. Без съмнение, общуването на детето с всеки един от родителите е важно за детската психическа и емоционална стабилност, за правилното му развитие и изграждането му като личност. Няма спор и че именно в защита на тези обществени отношения, свързани с грижата за децата е и разпоредбата на чл. 182, ал. 2 от НК -да осигурят лични контакти на детето с двамата му родители, но за това е необходимо съществуването на нормални отношения между двамата родители, които да улесняват контактите на детето с всеки от тях. При отсъствие на такива е предвидения

инструментариум в чл. 23 от Закон за закрила на детето, предвиждащ възможности за закрила на детето в семейна среда, и в частност - т. 6, съгласно която една от мерките е именно "социална работа за улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията". Т. е. необходима е намесата на социален работник и психолог, а не наказателна репресия спрямо единият от родителите. Нужно е да се подчертае, че хипотезата на чл. 182, ал. 2 от НК обхваща случай, в който единият родител съзнателно създава пречки на другия родител да провежда срещи с детето, а доказателства за такива действия или бездействия по отношение на подсъдимата И. по делото не са събрани.

Въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че отношенията родители деца са изключително деликатни, поради което те следва да бъдат внимателно коментирани и интерпретирани. Водещ следва да е именно интересът на детето и психоемоционалното му благосъстояние. Настоящата инстанция не оспорва факта, че общуването на детето с всеки един от родителите е важно за детската психическа и емоционална стабилност, за правилното му развитие в хармонична среда и изграждането му като личност. Няма спор и че с разпоредбата на чл. 182, ал. 2 НК е криминализирано деяние на неизпълнение или осуетяване изпълнението на съдебно решение относно упражняването на родителски права именно в защита на тези обществени отношения, свързани с грижата за децата след прекратяване на отношенията им с родителите. Въззивният съд счита, че макар и да са важни личните потребности от виждане и общуване на родителя, който не е титуляр на родителските права с детето, те са ценност, пред която има приоритет емоционалното благосъстояние на детето. При невъзможност да се синхронизира емоционалния комфорт на детето и правата на родителя за личен контакт, с решаващо значение са потребностите и интересите на детето, независимо, че те в случай на противоречия засягат общуването с другия родител. Съдът приема, че това е така, тъй като осигуряването на личен контакт между детето и родителя, на когото не са възложени родителските права, е само един от многото фактори, влияещи върху душевното спокойствие и физическо здраве на малолетните и ненавършилите пълнолетие, тяхното възпитание и развитие в позитивна посока. В случая този въпрос не би могъл да се разреши със средствата на наказателната репресия, а е уместно двамата родители -да потърсят надеждна и стабилна комуникация помежду си, така че да осигурят лични контакти на детето в хармонична среда и при контакт с всеки един от тях.

С оглед гореизложеното, въззивния съд счита, че изводът на СРС за липсата на съставомерно поведение от страна на подсъдимата е верен и следва да бъде споделен, като оправдавайки подсъдимата на осн. чл. 304 НПК по обвинението за престъпление по чл. 182, ал. 2 НК СРС е постановил законосъобразна и обоснована присъда, която следва да бъде потвърдена.

По релевираното искане от защитника на подсъдимата да бъдат възложени направените разноски пред въззивната инстанция в размер на 700лв./съгласно представения договор за правна помощ/, визираният въпрос следва да бъде решен от първия съд, който следва да се произнесе по реда на чл. 306 от НПК, за да не бъде лишен тъжителя от правото на жалба и проверка на съдебния акт досежно разноските.

При осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда, въззивният съд, противно на доводите във въззивната жалба, не констатира неправилност на същата, които да налагат нейната отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 05.04.2023 г., постановена по НЧХД № 9001/2022 г., по описа на СРС, НО, 121-ви състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.